

Daniels bok – nummer femtioett

Palmoni: Avslöjandet av tidens och språkets mästare i Daniel och Uppenbarelsboken

Jeff Pippenger

2024-01-15

Den ”helige som talade” i Daniel, kapitel åtta, vers tretton och fjorton, är Kristus som Palmoni. I Uppenbarelsboken identifieras Kristus som Alfa och Omega, vilket, bland andra underbara sanningar, identifierar Kristus som den underbare lingvisten, och tillsammans framställer Daniels bok och Uppenbarelsboken Kristus som tidens och språkets mästare. Det övergår mänsklig förmåga att förstå betydelsen och djupet i vad det innebär att Kristus, såsom Palmoni (hemligheternas räknare), introducerar detta drag i sin karaktär i de två verser som fastställer adventismens centrala pelare, men de hemligheter som hemligheternas räknare väljer att uppenbara är vårt ansvar att känna igen och försvara.

Det fördolda hör Herren, vår Gud, till; men det som har blivit uppenbart hör oss och våra barn till för evigt, för att vi skall göra efter alla orden i denna lag. 5 Moseboken 29:29.

En hemlighet som har blivit uppenbarad är att Hemligheternas Talräknare (Palmoni) är det ”helgon som talade”, och i de två verser där Han uppenbarar sig identifieras adventismens centrala pelare. I dessa två verser identifierar den Underbare Talräknaren den ”ökning av kunskap” som Han, såsom Lejonet av Juda stam, öppnade genom att bryta sigillet år 1798. I dessa två verser blev juvelerna i Millers dröm, som representerar ”ökningen av kunskap”, genom ledning av Palmonis hand, offentliggjorda på Habackuks två tavlor.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge gäller synen om det dagliga offret och om förödelsens överträdelse, som prisger både helgedomen och härskaran till att förtrampas? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; därefter skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

Efter att Daniel hade tagit emot den profetiska synen av rikena i Bibelns profetior, och därefter hört den himmelska dialogen i verserna tretton och fjorton, sökte han förstå ”synen”.

Och det skedde, när jag, ja jag Daniel, hade sett synen och sökte förstå dess mening, att se, då stod där framför mig någon som till utseendet var som en man. Och jag hörde en mans röst mellan Ulais stränder, som ropade och sade: Gabriel, låt denne man förstå synen. Daniel 8:15, 16.

Den ”syn” som Daniel söker förstå är ”chazon”-synen, men ”mareh”-synen är det som Gabriel får befallning att låta Daniel förstå. Varje faktum har sin betydelse, och om detta faktum förbises, förstörs styckets struktur och uppbyggnad i grunden. I vers femton, när Daniel söker förstå ”chazon”-synen, är ”mareh” dold, men ändå representerad, ty med ”en mans gestalt” (Gabriel) översätts det hebreiska ordet ”mareh” med ”gestalt”. I vers femton är båda de ord som har översatts med ”syn” representerade. Daniel söker i vers femton att förstå ”chazon”, men Palmoni befäller

Gabriel i vers sexton att låta Daniel förstå ”mareh”. Utformningen av dessa två verser är avsiktlig och betonar sambandet och skillnaden mellan de två orden.

Det är Palmoni som befaller Gabriel att låta Daniel förstå ”mareh”, ty den som befaller Gabriel är den som står ovanför vattnet, och Gabriel hörde hans röst, ”en mans röst mellan Ulais stränder”. Det är floden Ulai som flyter mellan stränderna, och det är Kristus som i Skrifterna står ovanför vattnet. Till detta kommer det faktum att Kristus, såsom ärkeängeln, är den som befaller änglarna. Rösten mellan stränderna är rösten av ”den helige” i vers tretton, och det är hans ord som befaller Gabriel att låta Daniel förstå ”mareh”-synen. I Daniels tolfte kapitel är Kristus återigen mellan flodens stränder. I kapitel tolv är han klädd i linne och svär vid honom som lever i evighet.

Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid: många skall fara hit och dit, och kunskapen skall förökas. Sedan såg jag, Daniel, och se, där stod två andra, den ene på denna sidan av flodens strand och den andre på andra sidan av flodens strand. Och en sade till mannen som var klädd i linne, han som var ovanför flodens vatten: Hur länge dröjer det till änden på dessa underbara ting? Och jag hörde mannen som var klädd i linne, han som var ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himmelen och svor vid honom som lever i evighet, att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas. Daniel 12:4–7.

Mannen som var ”klädd i linne, som stod ovanför flodens vatten”, ”lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen och svor vid Honom som lever i evighet”, och Han är samme Man som i kapitel åtta gav befallning åt Gabriel. I Uppenbarelsebokens tionde kapitel lyfte Kristus också upp sin hand och svor vid Honom som lever i evighet, men där står Han på både vattnet och jorden.

Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte upp sin hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, som har skapat himlen och det som är däri, och jorden och det som är därpå, och havet och det som är däri, att tiden inte längre skulle vara. Uppenbarelseboken 10:5, 6.

Den väldige ängeln i Uppenbarelsebokens tionde kapitel är Palmoni, som talade till Gabriel mellan flodens stränder i det åttonde kapitlet och angav när ”änden” på ”underverken” skulle komma i det tolfte kapitlet. I Uppenbarelsebokens tionde kapitel är det han som röt såsom ett ”lejon”, ty där framställs han såsom Lejonet av Juda stam.

Och en av de äldste sade till mig: Gråt inte. Se, Lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat, så att han kan öppna bokrullen och bryta dess sju sigill. Och jag såg, och se, mitt för tronen och de fyra varelserna och mitt ibland de äldste stod ett Lamm, såsom slaktat, med sju horn och sju ögon, vilka är Guds sju andar, utsända över hela jorden. Och han kom och tog bokrullen ur den högra handen på honom som satt på tronen. Uppenbarelseboken 5:5–7.

Som Lejonet av Juda stam är Kristus Lammet som segrade och öppnade boken som var förseglad med sju sigill. Vare sig Han vandrar på vattnet i Daniels bok, eller har den ena foten på havet och den andra på jorden i Uppenbarelseboken, är var och en av de profetiska framställningarna förbundna med profetisk tid. Och såsom Lejonet av Juda stam förseglar Kristus både sitt Ord och

bryter dess sigill. Liksom Han förseglade Daniels bok, förseglade Han också de sju tordönen i Uppenbarelsboken kapitel tio.

Den mäktige ängel som undervisade Johannes var ingen mindre person än Jesus Kristus. Att han satte sin högra fot på havet och sin vänstra på det torra landet visar den roll som han utför i den stora stridens avslutande skeden med Satan. Denna ställning betecknar hans högsta makt och myndighet över hela jorden. Striden hade tilltagit i styrka och blivit alltmer beslutsam från tidsålder till tidsålder och kommer att fortsätta så ända fram till de avslutande scenerna, då mörkrets makters mästerliga verksamhet skall nå sin höjdpunkt. Satan, förenad med onda människor, kommer att bedra hela världen och de kyrkor som inte tar emot kärleken till sanningen. Men den mäktige ängeln kräver uppmärksamhet. Han ropar med hög röst. Han skall visa kraften och myndigheten i sin röst för dem som har förenat sig med Satan för att stå sanningen emot.

”Sedan dessa sju tordön hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes liksom till Daniel beträffande den lilla boken: ’Försegla det som de sju tordönen talade.’ Dessa avser framtida händelser som skall uppenbaras i sin ordning. Daniel skall stå upp i sin lott vid dagarnas ände. Johannes ser den lilla boken öppnad. Då får Daniels profetior sin rätta plats i den första, andra och tredje ängelns budskap som skall ges till världen. Öppnandet av den lilla boken var budskapet i förhållande till tid.”

Daniels bok och Uppenbarelsboken är ett. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse; den ena en förseglad bok, den andra en öppnad bok. Johannes hörde de hemligheter som åskorna uttalade, men han fick befallning att inte skriva ned dem.

”Det särskilda ljus som gavs åt Johannes och som kom till uttryck i de sju åskdunderna var en framställning av händelser som skulle äga rum under den förste och den andre ängelns budskap.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, s. 971.

Kristus, framställd som Palmoni, mannen i kapitel åtta och tolv som är över vattnet, är också den mäktige ängeln med den lilla boken i sin hand. Han är Lejonet av Juda stam som förseglar och bryter förseglingen på sitt Ord, och Han är den som befaller Gabriel, ty Han är ärkeängeln Mikael.

Men ärkeängeln Mikael vågade inte, när han tvistade med djävulen och stred om Moses kropp, uttala en smädande anklagelse mot honom, utan sade: Herren näpse dig. Judasbrevet 1:9.

Mikael är Kristi namn, och det namnet uttrycker att Han är befälhavare inte endast över änglarna, utan att Han också är den som har makt att uppväcka de döda. Namnet Mikael betyder ”vem är såsom Gud”. När Nebukadnessar såg en som liknade Guds son i ugnen tillsammans med de tre männen, såg han Mikael. Och ärkeängeln Mikael är också fursten för Guds folk, mot vilken det lilla hornet i det hedniska Rom förhävde sig vid korset, till uppfyllelse av Daniel kapitel åtta, vers elva.

Men jag skall låta dig se det som är upptecknat i sanningens skrift; och ingen står mig bi i dessa ting utom Mikael, er furste. Daniel 10:21.

Det är Mikael som befaller änglarna, som uppväcker de döda och som avgör när nådatiden upphör.

”Och på den tiden skall Mikael träda fram, den store fursten som står som försvarare för ditt folks barn; och det skall bli en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan folk blev till ända till den tiden; men på den tiden skall ditt folk bli räddat, var och en som befinns vara skriven i boken.” När denna nödens tid kommer, är varje fall avgjort; det finns inte längre någon provningstid, inte längre någon barmhärtighet för de obotfärdiga. Den levande Gudens sigill är på Hans folk. Denna lilla kvarleva, oförmögen att försvara sig i den dödliga konflikten med jordens makter som uppåddas av drakens härskaror, gör Gud till sitt försvar. Förordningen har utfärdats av den högsta jordiska myndigheten att de skall tillbe vilddjuret och ta emot dess märke vid hot om förföljelse och död. Må Gud nu hjälpa sitt folk, ty vad kan de då göra i en så fruktansvärd konflikt utan Hans bistånd!” Testimonies, band 5, 212.

Den sista hemlighet som Lejonet av Juda stam öppnar är Jesu Kristi uppenbarelse, och den innefattar att Han har kontroll över utformningen och strukturen hos varje beståndsdel i sitt profetiska ord. Mannen i linnekläder, som står över vattnen, som lyfter upp sin hand och svär vid Honom som lever i evighet, och som ropar såsom ett Lejon, vilket får sju tordön att låta höra sina röster, är den som förseglar Daniels bok och förseglar de sju tordönen i Uppenbarelsesboken. Det är Han som öppnar boken som är förseglad med sju sigill, som har makt att uppväcka, och som är den store Fursten som träder fram och förkunnar nådatidens slut. När Palmoni befallde Gabriel att ge Daniel förståelse av ”mareh”-synen, menade Han exakt detta.

Han befallde inte Gabriel att få Daniel att förstå ”chazon”-synen. ”Chazon”-synen är synen om rikena i Bibelns profetia i Daniel kapitel åtta, vers ett till tolv, och den är också den ”syn” som omtalas i vers tretton, inom ramen för en fråga om varaktighet. ”Hur länge varar synen?” ”Chazon”-synen rör de förödande makterna, det dagliga (hedendom) och överträdelser (påvedömet), som nedtrampar helgedomen och hären.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge gäller synen om det dagliga offret och den förödelsens överträdelse som prisger både helgedomen och hären till att trampas under fötterna? Daniel 8:13.

Kristus, såsom Palmoni (den underbare Talräknaren), tillfrågas: ”Hur länge” skall ”chazon”-synen vara, och han svarar: ”Intill två tusen tre hundra dagar; därefter skall helgedomen renas.” Daniel önskar då förstå ”chazon”-synen, vilken avser ”det dagliga offret och förödelsens överträdelse, så att både helgedomen och härskarorna prisges till att förtrampas.” Men Gabriel får befallning att låta Daniel förstå ”mareh”-synen. Varje sak har sin betydelse i Guds Ord. ”Mareh”-synen är synen om aftnarna och morgnarna, identifierad i vers tjugosex.

Och synen om aftonen och morgonen, som har blivit meddelad, är sann. Försegla därför synen, ty den avser många dagar. Daniel 8:26.

Ordet ”syn” nämns två gånger i versen. Den första hänvisningen avser ”mareh”-synen och den andra ”chazon”-synen. ”Mareh”-synen är synen om ”aftnar och morgnar”. Det hebreiska uttrycket ”aftnar och morgnar” återfinns ofta i Bibeln, och det översätts alltid med ”aftnar och morgnar”, såsom i vers tjugosex. Det enda ställe i Bibeln där det översätts annorlunda än ”aftnar och morgnar” är i vers fjorton, där det återges helt enkelt som ”dagar”. Den egentliga hebreiskan i vers

fjorton skulle lyda: ”Intill tvåtusen trehundra aftnar och morgnar.”

Den vers som utgör adventismens centrala pelare är den enda versen i Guds Ord där ”aftnar och morgnar” uttrycks enbart som ”dagar”. Varje omständighet har sin betydelse, och om inget annat, står det klart att Palmoni avsiktligt betonade versen. Han gjorde detta genom att leda tankarna hos dem som översatte King James Bible till att skriva uttrycket annorlunda än det alltid skrivs i Hans Ord. Den slutsats som skall dras av detta faktum är att när Gabriel får befallning att få Daniel att förstå ”march”-synen, får han befallning att få Daniel att förstå synen om 1844 års framträdande, och inte ”chazon”-synen angående nedtrampandet av helgedomen och härskarans.

Synen om ”aftnarna och morgnarna” handlar om ett framträdande som äger rum när reningen av helgedomen började den 22 oktober 1844. Synen om framträdandet den 22 oktober 1844 handlar inte om helgedomens förtrampande, utan om helgedomens rening. Fanns det ett profetiskt framträdande på detta datum?

”Kristi ankomst såsom vår överstepräst till det allra heligaste för helgedomens rening, framställd i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den framställs i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är skildringar av samma händelse; och detta framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan Kristus beskriver den i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 426.

Gabriel fick i uppdrag att få Daniel att förstå Kristi profetiska framträdande i sitt tempel den 22 oktober 1844. Av denna anledning gav Gabriel Daniel ett andra vittne till datumet den 22 oktober 1844, ty Gabriel ledde varje bibelförfattare som nedtecknade någon form av den bibliska principen att sanningen fastställs genom två vittnens vittnesbörd. Om Gabriel skulle få Daniel att förstå den 22 oktober 1844, skulle han behöva ett andra vittne för att fastställa ”synen av framträdandet”.

Gabriel inleder sitt verk genom att först ta upp Daniels önskan att förstå ”chazon”-synen, och han gör detta genom att ange att ”chazon”-synen är den syn som avslutas vid ”ändens tid” år 1798.

Och jag hörde en människas röst mellan Ulajs stränder, som ropade och sade: Gabriel, låt denne man förstå synen. Då kom han nära den plats där jag stod; och när han kom, blev jag förskräckt och föll ned på mitt ansikte. Men han sade till mig: Förstå, du människobarn, ty synen gäller ändens tid. Daniel 8:16, 17.

”Synen” i den föregående versen, det vill säga ”vid ändens tid”, är ”chazon”-synen, och ”ändens tid” i Daniels bok är 1798. Detta är den ”syn” som Daniel hade sökt förstå, men det var inte den ”syn” som Gabriel hade fått befallning att ge Daniel förståelse av. För detta kommer Gabriel att framlägga ett andra vittne.

Så kom han nära den plats där jag stod; och när han kom, blev jag förskräckt och föll ned på mitt ansikte. Men han sade till mig: Förstå, du människobarn, ty synen avser ändens tid. Medan han talade med mig, föll jag i djup sömn med ansiktet mot marken; men han rörde vid mig och reste mig upp. Och han sade: Se, jag skall låta dig veta vad som skall ske vid vredens sista slut; ty vid den bestämda tiden skall änden komma. Daniel 8:17–19.

Gabriel tar sig an sitt uppdrag genom att säga till Daniel: ”se”, vilket underrättar Daniel om att beakta följande faktum. Nästa faktum är att den ”sista vreden”, av de två ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex, upphör år 1844. Den ”sista vreden” identifieras direkt som en tidsprofetia, ty den har en ”bestämd tid” då den skall ”upphöra”. ”Vreden” måste representera en tidsperiod, ty den har en ”bestämd tid” för sitt slut. Om ”vreden” endast vore en tidpunkt skulle den inte ha något slut; den skulle helt enkelt vara den tidpunkt då den ägde rum.

”Vreden” hade en bestämd slutpunkt, och därför representerar den slutet på en tidsperiod. Tidsperioden framställs som ”den sista vreden”. Om det finns en sista, måste det också finnas en första. ”Den första vreden” identifieras i Daniel kapitel elva, och där är den också en tidsperiod, ty påvedömet skulle ”bedriva sin gärning och ha framgång” intill slutet av ”vreden”.

Och några av de förståndiga skall falla, för att provas och renas och göras vita, ända till ändens tid; ty det dröjer ännu till den fastställda tiden. Och kungen skall göra som han vill; och han skall upphöja sig och förhäva sig över varje gud och tala förunderliga ting mot gudarnas Gud; och han skall ha framgång till dess att vredesdomen har fullbordats, ty det som är bestämt skall ske. Daniel 11:35, 36.

I dessa två verser är den kung som handlar efter sin egen vilja och upphöjer sig själv ämnet. Vers trettiosex är den vers som Paulus parafraserar, när han identifierar ”syndens människa” som sitter i Guds tempel och visar sig vara Gud. Förföljelsen under den mörka medeltiden från år 538 fram till 1798 identifieras i vers trettiofem, och den fortsätter till ”ändens tid”, vilken var 1798, som var den ”bestämda tiden”. Vers trettiosex identifierar därefter att påvedömet skulle ”ha framgång” ”till dess att vredesdomen fullbordats”. Versen visar att påvedömet hade framgång fram till 1798, vid vilken tidpunkt den första ”vredesdomen” hade ”fullbordats”. Guds profetiska ord hade ”fastställt” att påvedömet skulle bestå i ett tusen två hundra sextio år, fram till 1798, vilket var ”ändens tid”.

Den första ”vreden” upphörde år 1798, och ”den sista vreden” upphörde år 1844. Båda vreden framställs som tidsperioder, vilka hade bestämda slutpunkter, och identifieras därmed båda som tidsprofetior. Gabriel befalldes av Palmoni att få Daniel att förstå synen av det som visade sig (”mareh”), om ”afton och morgnar” (dagar) som utpekade den 22 oktober 1844, och han gjorde så genom att tillhandahålla ett andra vittnesbörd om detta datum.

”Chazon”-synen i vers tretton, som Daniel önskade förstå, var synen om nedtrampanget som upphörde vid ”ändens tid” år 1798. ”Mareh”-synen i vers fjorton slutade med Kristi framträdande i det Allraheligaste den 22 oktober 1844, till uppfyllelse av tidsprofetian om tvåtusen trehundra år, och även uppfyllelsen av tidsprofetian om de tvåtusen femhundra tjugo åren. Båda dessa tidsprofetior återges på Habackuks heliga tavlor, vilka syster White identifierar som ledda av Herrens hand och som inte bör förändras.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Vi har många lärdomar att inhämta, och mycket, mycket att avlära. Gud och himmelen allena är ofelbara. De som menar att de aldrig kommer att behöva överge en omhulad uppfattning, aldrig få anledning att ändra en åsikt, kommer att bli besvikna. Så länge vi med orubblig envishet håller fast vid våra egna idéer och åsikter, kan vi inte ha den enhet för vilken Kristus

bad." Review and Herald, 26 juli 1892.